

staaet, og jeg skal ingenlunde kritisere, at det ærede Medlem under disse Forhold har valgt at følge Brødkornsadministrationen, men vi kan jo alle være enige om, at det, naar vi skulde gaa til en Rationering, havde været en meget stor Fordel, at den var blevet gennemført paa et Tidspunkt, hvor der endnu var Hvede nok til, at man kunde have givet et større Antal Mærker. Der har paa flere Tidspunkter været saadanne Forhold, at man kunde have foretaget en Rationering, som Befolkningen i Virkeligheden ikke vilde have mærket synderligt.

Det ærede Medlem omtalte selv, at der i et Blad var tillagt ham forskellige Udtryk angaaende Afleveringen af Hvede, og det er meget rigtigt. Jeg saa, at der i et socialdemokratisk Blad blev refereret nogle overordentlig kraftige og stærke Ord, som det ærede Medlem skulde være fremkommet med angaaende Afleveringen af Hvede, og hvori det ærede Medlem endog saa paastod, at der maatte ligge Politik i, at denne Hvede ikke var blevet afleveret. Ja, det ærede Medlem ryster paa Hovedet, men det stod i det socialdemokratiske Blad, og jeg mente straks, at det var dog en ganske ejendommelig Opfattelse, at der det ene Aar skulde være afleveret alt, hvad man havde skønnet, men det næste Aar skulde der mangle 20 000 t, og det skulde der ligge Politik i. Jeg antager dog ikke, at det ærede Medlem i de hvededyrkende Kredse var mere elsket det ene Aar end det andet, saa det vilde være vanskeligt at se, hvorfor der skulde ligge nogen Politik deri. Men, som sagt, saaledes blev det refereret i det socialdemokratiske Blad. Det ærede Medlem har nu her i Tinget — saaledes forstod jeg det — udtalt, at han ikke er fremkommet med saadanne Udtalelser, og jeg vilde da, fordi de tillagdes den afgaaede Indenrigsminister, have sat Pris paa, at de straks var blevet dementeret. Men jeg vil altsaa ogsaa gerne benytte denne Lejlighed til at slaa fast — og jeg tror, der her er Enighed mellem det ærede Medlem og mig —, at de Udtryk, han har brugt i Gaar om dette Spørgsmaal, skal forstaas saaledes, at de i Bladet omtalte Udtalelser er han slet ikke fremkommet med.

Med Hensyn til selve Afleveringen af Hvede skal jeg ogsaa tage en nærmere Konference med Brødkornsadministrationens Chef, men jeg vil gerne nævne, at jeg, inden Kontorchef Lyngbæk rejste til Sønderjylland, har spurgt ham om Stillingen i saa Henseende og har bedt ham fremkomme med en Udtalelse til mig,

hvilket han ogsaa har gjort. Han skriver herom — jeg maa med den højtaerede Formands Tilladelse læse det op —: „Med Hensyn til de ca. 20 000 Tons Hvede, der er indgaaet mindre, end Høstbedømmelsen gav Anledning til at tro, der vilde indgaa, da kan man ikke uden videre lægge Skylden herfor over paa Landmændene. Der foreligger nemlig ikke noget som helst Bevis for, at der har fundet en Opfodring Sted af Hvede. Saa længe Ernæringsraadet har bestaaet, har der ikke, saa vidt Ernæringsraadet bekendt, fundet Opfodring af Hvede Sted i de egentlige Hvedeegne, og der er heller ikke i indeværende Høstaar fremkommet en eneste Anmeldelse om Opfodring af Hvede her i Landet.“ Aarsagen maa saaledes, fastslaar han, være den, at Høstbedømmelsen ikke har været rigtigt.

Det ærede Medlem omtalte Kul- og Brændselssituationen. Herom skal jeg kun sige, at dette overordentlig vigtige Spørgsmaal er straks taget op til Forhandling indenfor Ministeriet, og der vil blive gjort alt, hvad der er Ministeriet muligt, for at søge at raade Bod paa de vanskelige Forhold, hvori vi for Øjeblikket befinder os.

Det ærede Medlem omtalte forskellige Lovspørgsmaal, som er under Overvejelse. Angaaende de Lovforslag, det ærede Medlem nævnte, som for Tiden er i Landstinget, vil jeg kun sige, at Arbejdet derpaa fremmes, og at man fra Ministeriets Side vil søge Forhandlingerne ledet i det Spor, det ærede Medlem kender ud fra vore Anskuelser derom.

Det ærede Medlem forudsatte, at det var Ministeriets Ønske at bidrage til, at der skulde være varig Arbejdsfred mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne, og det kan det ærede Medlem selvfølgelig i høj Grad forudsætte. Det er min Mening om Forligsmandens Arbejde, at vi staar os alle sammen ved, at det i stærkeste Grad understreges, at Forligsmanden er Samfundets Repræsentant — ikke den ene stridende Parts Repræsentant og heller ikke den anden stridende Parts Repræsentant —, men ogsaa, at han som Samfundets Repræsentant har saa fri en Stilling som muligt. Det vilde ikke være heldigt, om det blev saaledes, at Forligsmanden blot var en Mellemstation, indtil Sagerne kom op i Ministeriet og blev forebragt for Ministeren. Hvis dette een Gang eller flere Gange blev Tilfældet, vilde det efter min Erfaring meget hurtigt vise sig, at man slet ikke kunde faa Parterne forligt hos Forligsmanden, men at alle vilde sige: